

Sygn. akt V CSK 69/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. J. K.
przeciwko małoletniej E. G. reprezentowanej przez przedstawicieli ustawowych
M. G. i G. G.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazano na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Ma ono dotyczyć potrzeby oceny przez Sąd Najwyższy, jakie prawo jest właściwe: niemieckie czy polskie w sytuacji, gdy wierzyciel nie może uzyskać zaspokojenia na podstawie wyroku wydanego w Niemczech, na podstawie prawa niemieckiego, a domaga się uznania za bezskuteczną czynność dokonanej w Polsce. Przedstawione zagadnienie nie budzi jednak wątpliwości interpretacyjnych - są to wątpliwości samego powoda. Okoliczność niezaspokojenia wierzytelności wynikającej z umowy zawartej zgodnie z prawem obcym nie ma tu znaczenia, wierzyciel dochodzi bowiem uznania za bezskuteczną umowy darowizny, zawartej zgodnie z prawem polskim. W konsekwencji ocenę możliwości uznania takiej umowy za bezskuteczną oraz konieczne wówczas do spełnienia przesłanki należy oceniać wyłącznie w świetle prawa polskiego - nie występuje tu żaden element obcy, a źródło niezaspokojonej wierzytelności powoda nie ma znaczenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw

jw